

ילדים ביישנים - ומורים והורים קפדניים

נגד זקניו כבוד

[illegible]

**פרי הילולים לתפארת
בת"ת "סקווירא" ירושלים**

חא, יהי האור מלא ודחוט פ' תוצפה, צדמור הרבה סיעת שמא - שלא יגדו אמנם, וגם אם יסתער בחד אמנם, צדמור השקיע בלילם כחור שלא ידו נעמי בעד, שארית התוצפה תחוד גם דד חדר המפצל !

וכאמ, ודחוב של הנעצ התרי, מתנד כלל ממחלה איי מה ון ש צדמור, אתחור צדמיה מאד שזה נגדרי אמנם

— כתוצאה משהג זה.

הוא אמר ופניו נארו כשם

כיצד הפכה הכנסיה פניה - מלהיטות לויכוחים פומביים עד לאיסור כמעט מוחלט

ויכוח הרמב"ן והמזמור פול כריסטוס ברצלונו שנמשך ימים מספר ותשורת הנצחון של המלך יאקוב הראשון לרבעו משה בן נחמן * ויכוח של שנים בין חכמי מורמוסה בחצר האפיפיור בנדיקט השלישי עומר

ומה בין כמה לבי — ציור שמן

לסבכת עמך—כן כן תתעורר ה' ויחזק
מיד על בימית כי הנהגה לא תתור בימית,
אף כי זאת הנהגה נהגה על שאלה.

ה' יצאן לפני שפוט מספר דור: לא תאמרו
בנינו: "תתקבצו לנו על חורבן החרד' וגו',
וזוהו לנו תהומותינו על הנהגת חובשי הצעירים
והחרדים והעובדים." וכן על דבר זה ודבר
לדבר אנו שפוט את פ'—כן אנו מתעורר ה' ויחזק
וידברנו על שפוט, אף כי אנו לא נאמרו: "החמור
נעשה בל' כדור להחמור על שפוט" קודם כאלו
אנו לא נאמרו, ואילו תהיה שפוט את דבר
ה' ויחזק דברנו בחרת מל' ובניאנו, כן
מקורנו על השלמת הקול שידור: לא—שפוט
אנו וזוהו לא למדנו על מל'—שפוט—

המשפט שידור שפוט דברנו וזוהו כדור כדור
לחמורנו, שפוט שפוט בעלם וזוהו
הצדקתנו: "הצדקתנו שפוט ד' ד' כן אנו
ואמרו..."

כן צדקתנו וזוהו ל' ויחזק וזוהו
בשאלה וזוהו למדנו: "הצדקתנו שפוט
שפוט את דברנו (אמרו) לכל ל' וזוהו שפוט:
והצדקתנו שפוט באנו ל' וזוהו שפוט
הצדקתנו קבל עלם את דברנו שפוט וזוהו
שפוט בחרת שפוט בחרת את דברנו וזוהו
דבר את דברנו וזוהו על שפוט על שפוט
ואנו שפוט ל' וזוהו שפוט שפוט שפוט
שפוט וזוהו שפוט שפוט על שפוט שפוט.

הרמב"ן עמד בהצלחה בריסוק שנכפה עליו "יש אומרים כי נצחונו העיר חמת הנסכים אשר רדפוהו והביאו אותו לעזוב את ארצו ולסמוע לארץ ישראל"

הרבים התאחדו ימים מספר, במהלכם פוזר
יכול על פשט הסתור בדברא ארץ חקק ימים
יחיד ונאחזים צועדים אל הכרזה וזהו שם
לשבת. שם שורבנק' חשד להכרזה וזה שם
אומרו הכרזה ברבקה 'חשד הכרזה' אותו שם
או שרש' שחל חרש' אל הכרזה לשבת, כן
בדברא הכרזה אותו שרש' אל לשבת, כן
הדקק הסמך: שרש' בעולם שזה הוא שרש'
פירשו חס' אלף ש' ממלך. וזהו חקק ארץ
לכרזה אותו שרש' שרש' ארש' רבינו אשר
הוא שרש' וזהו ש' מלשכום: אל (דא):
הוא ש' שרש' ארש' אותו ש' ארש' הכרזה וזה
הוא לרש' שרש' אלף ש' מלך אלף ש' שרש'
בפניו על על חקק: כמו יחידה חס' חקק'
הוא חקק היחידה בפניו חס' הרבנים
הוא ש' חס' חקק' ופשוט מלכות חס'
הוא חקק הרבנים אל חקק שרש' חס' חקק'
בפניו חס' חקק' חס' חקק' חס' חקק'
הוא חקק חס' חקק' חס' חקק' חס' חקק'
הוא חקק חס' חקק' חס' חקק' חס' חקק'
הוא חקק חס' חקק' חס' חקק' חס' חקק'
הוא חקק חס' חקק' חס' חקק' חס' חקק'
הוא חקק חס' חקק' חס' חקק' חס' חקק'

פרשת
תולדות
גליהן
92

וְהַחֲרִים לְלִדִים נְרָאָה, שָׁמָּה
 הַפֶּסֶם רָצִיתוּ לְסַפֵּר לָכֵם קֶצֶת, עַל
 מִדּוּתוֹ, וְשָׁמָּה לֵב לְהַגְבִּיחַתוֹ.
 וְהַמָּלָה לֹא טֹבָה עַל הַמִּלְכָּה! יֵשׁ
 קְבוּצוֹת יוֹשׁ שָׁמָּה יוֹבֵלוֹת לְהַסְתִּיר
 עֵוֹת מִשְׁהוּי לֵב כִּדְּךָ נָעִים. אֲמִנָּה
 לְדֹר וְדֹר אֶרֶץ, הִנֵּה וְיִשְׁכַּת לָפָּנֶי
 הָרֹחַ.
 וְלִי הַקֶּחֶת, שֶׁל צִפּוֹת, לְשֹׁמֵעַ עַל
 הַתַּחֲשֻׁבָּה, לְדַעַת וְלִשְׁמֹר.
 עַיִן קָשָׁה לֵה לֹאמֹר קֶשֶׁת מֵלֵךְ.
 סִפְרֵת וְסֵם לֹאמֹר וְיִשְׁתִּים עֲצוּבִים,
 קִבּוּץ חַיִּים שֶׁל חוּרִים, לְמַעַן
 יִהְיֶה בְּדִמְיוֹתֵיכֶם וְתִקְוֵיכֶם,
 וְעַל כֵּן, תִּרְגְּשׁוּ אֶת הַדְּרִים.
 כֵּם, תִּקְדְּשׁוּ שֵׁשׁ שִׁבְרֵי לַעֲמֵלֵם.
 עַד סָאן בִּינְתֵיכֶם,
 חָמִי

פסוקות הנחזרות עליו תמיד
 עזרה לנבוכדנצר
 יאם למרות תורה
 ודעה — אל תתנוק
 טובה לנצנצן* (אבות)
 אל תשמוד את השוהב
 רק לנצנצן, אלא הפך את
 הקמקוץ אל האוהבים
 במקוץ שלן — והאזינו
 ועד שאלות קטנה:
 בשאת ודקוה לנצנה
 רצעה כל שוא, את
 בזה שיש לך בסבלות
 — לא: וכן.
 לשאלוק השניה
 דבר יפה בענין
 — התשובה הנפיש
 בגילוי 67 פרשה שג
 בברכה

דו"ק טובה לעצמך

גם ביריבו העומדים שתוקפים בברצלות, בשרם
 זה אלפים כ"ו. לפי מלמה שלשבת מאת שנים
 בין הרובקין והעמר (פאל). פול סיסטוס.
 עמר התלמיד במכרה הדינציו. אך טעה נקטת
 ההתפלגה על המעלות הקדומות: כאילו התלמוד
 עצמו ובמקדושתו של למאז ראיתו המרים לרע
 ותום ובמקדושתו חזר ובקבלו חכמי ההוראה
 מעליהם הוא בדרך.
 והיו זה בספרו כאשר נקרא "סומניס" (=)
 הרובקין בשני האלפין) מציגהם שסבור עלילות,
 לירושלם בפר: המלך בעצמה הירדה. המורה
 "לאן וארס": אעשה כמבוא אותו המלך
 "ו יתנו לו רשות לזרז כצור. והוא אני מבקש
 רשות המלך על דבר עבוי" = כתב הרובקין על
 היריבו = עת שהפך פול ובלבד שלא תרבו:
 בירושלם על האמנה (של תנאים). סיסטוס להם:
 איני רוצה להיות בריבון, אלא שיען לי המורה
 לזרז כל דעתי בענין היריבו, כמו שאמרת אפוסוס
 כל דבונם נגדו.
 והביטו כלם, הרובקין נעמה רשות לזרז ללא
 אף מר: היריבו את הרובקין שבעה עשרים.
 מצאנו לן: הרצה את הרובקין שבעה עשרים.
 "אין מבוא המבואם אורחיים קשים שבשם בגו
 ימים וכל פיר מבוא הרובקין יתורא את היריבו.
 כ"ס המבוא לזרז תורה על רשע המורה = המורה
 המעשה בירושלם בעצמה מלך. האורחון המורה
 "אין מות פרא פול את פה ואמר שחור ימים
 מן ההלמוד שלם שכתב בא משיח = הרובקין
 הרב פולא: ע"כ תרגם באריתו, שבאנו חזר
 חכמי ההלמוד מאמרים כך חזר למה לא נשחמך
 כמו שנשחמך: פרא פול 21 = ב"מ ח"ה שומע
 האין לזרז אותם בזה מקום: וחלה חס
 לימוד חסות כל היריבו עם שגור משיח אותם
 שנה חסות ההלמוד לזרז על משה ורבה
 שנה חסות ההלמוד פולא המורה חסות רבה
 "ע"כ. אך אולי הוא. כוכן דבריהם יתר מהם
 "ע"כ." =
 ענין פרא פול = אף זה דבר אורחית לבסוף
 היריבו את פול על פול ושחמך מה שאמר אפוסוס
 אמרנו להם: זה רצה בזה שלא יאמר דברים
 שיש בהם חסות מקום אשמה אותם, מפני
 שחזר אותו המלך בן.
 לא נסמא את היריבו בעצמה האילית בששם
 הכותב לבסוף את שם המורה והמלך בשרם
 ולבד על דבר יאמר כשהוא מסתניע בשרם
 המורה: אלא ראוי גלוינו שכתב = נשיאים
 ביו של תלמי כשהוא מתחנך שחזר לרובקין
 היריבו חסות והמורה חסות אותו חסות רבה
 המורה. הרובקין רצה בקניית את סעודתו
 האהבה ליריבו.
 שוב וירבה על פסח הכותב: רשע ורלן המורה

המחשבה

עקשניו ה"עונה" של אשי
נמאיים בפתח לכני האסיפה.
האמהות שלכם באסיפה היו.
ישבתי מול האמהות של כל
כמה קשה להן לשמע כל העני
אמהות שפסקות. אחרות מה
את הפאב שכן חשוד בשונו
להזדהות בפתח בפתח בזה
האפא, וכל שניצבת, מנלתי
כל אפא מביעה עם מסען
להזדהות מחנכת, וזדהות, נמש
ולקשמים, כשהוא כל כל נש
אחר כך היא באה הכיתה, ה
שניהם מאמים. לזרים אפא
הם עושים וישונו, הכל, כשם
תפלותיהם ומשאלותיהם. אפא,
תנו להם קשה לשמח

שָׁלוֹם וְרַחֲמֵי:
אֲנִי לֵדֹה בַּת אֶתָּה
עֲשֵׂההָ בְּכֹן. בִּיהָ יֵשׁ
רֹאשׁ מִבֶּן, וְאֲנִי הוֹפֵסָה
מִדָּה אֶת כָּל הַעֲנִיִּים,
בְּלִמְדֵיהֶם וְכִי, מִמִּדָּה
שְׁלִי מִטַּעַם שֶׁאֵין צָרִיכָה
לְעוֹד לִלְדוֹת וְהַעֲנִיִּים
בְּכִיֹּתָ, שֶׁחֵן לֹא כָּל כָּן
תוֹפֵסֶת מִדָּה אֶת הַעֲנִיִּים
שְׁלוֹמֵיהֶם. אֲבָל —
אֶן לִי מִבְּלֹתָ
לִיקְרֹחֵתִי מִיְּחֻדָּתָהּ.
אוֹלֵי יֵשׁ לָכֵן עֲצָה
טוֹבָה שֶׁבְּבִל, אוֹ בְּשִׁבְלִי
לַעֲצֹת לְמִדָּה, תִּחַדָּה
וְהִסֵּת אֶת
שְׁלוֹם לִי, וְהִסֵּת!
הַבְּעִיָּה
אֵינֶנּוּ מִן
לְעוֹת לְהִתְחַדֵּת אֶת

מסכימים איתו בכל דבר
מה שאנו מוכנים
בשטות, זה ליעץ לו.
עצמי, הדסה, את
ענין תמי לרמין: את
חלשה בכשודות, אכן.
תופסת ומכירה, וקשה לו

[illegible]

השנה

א"תקומתי. אכל יוסי? אכן לו
 :היו, ופי, באמת — אשה
 :תחת? בכל בית עם ילדים יש
 ,ובכלל אהב שם לב לזה."

[illegible][illegible]

הקול נמסר	ההנהגה בברך הכל אחת – נדמה
הפנה ידיו	הפוכה. עשירות ושפע הם
לעשיר	1. כמה שיש יותר – עלולים
של שטחיה	הצורך והלצטק בספל, לרצות
הם פנימה	במיוחד צורך גדול הנרכש
פנימה.	קלקל ולהשחית את האדם.

[illegible][illegible]

התסלסלתי הקדו... אך לא שבתתי בקרבם
יש לי זמן, אמר. אני גורב ואין
אדם יודעם אף פותרים בקצה כשאין

היום חדיד על הרצפה. פשוט, באמצע
את ראשו על הרצפות — נתדם. התלססו
בשר. בדיק באותו רגע הכבדי לי וסתי את
הים "בשם שבתתי שבר על הדושה. (על
הקדשם) כך אני מקבל שטר על הפדושה.
ואחול מהלססדים, כשאני ל הסכר.

תולדות

ייתה הברכה: יתן רחמיו רותן, שהשפיע יבוא
בהרבה.

(על פי הכתב סופר)

— קול יעקב והדיים — ידי ששור' (כ"ז, כ"ב)
— וְהָיָה לְךָ אֶתְּנָה עַל מַדְבַּר הַיָּם

איש בגוון מפיקים את הצליל שמשמע
— הן דבר חיצוני לגמרי, כל פעולתן בחוץ.
— לכחות הרעים — תבונה של חיצוניות,
של "למעלה". אך עיך, הכחות הטובים,
הם צמוקים, צריכים לנבוע מן הגופ

[illegible]

הַדְרִיָּשָׁה

וְהַפְרִיָּע

לְדוֹר וָדוֹרִים. וְכִי בְּיָמֵי יִשְׁמָעֵאל אֲבִיךָ, מִשְׁבָּעִם לוֹ כֶּכֶר
אֶמָּה.
אָמַם אֵל עֲתִידָה. קִלְמֵי אֵת יוֹסֵי בְּחִידָה וּבְמֵאֵר פְּנִים.
יִחֹב שְׂבָאָה, אֲמָרֵי. יִמְגֵּד לוֹ כִּי בֶל הַמִּצְוֹתִים.
יִשֵּׁי נִתְּנָה מִקְצֵלֹת הַפְּנִים הַחֹסֶה, וְהַתִּשְׁבֵּב בְּנִתּוֹת בַּמִּסָּה
בְּרֵאשִׁית שְׂבָאָה לֵד מִשְׁחָה.
פִּסְקֵסֶה בְּעִתְּהָ לְיוֹסֵי הַתִּשְׁבֵּב בְּסִלְוֹתֵי, וְאֵי הַתִּשְׁבֵּב־
הַתִּשְׁבֵּב הַבְּשָׁמֵם בְּיָמֵיךָ. יוֹסֵי סִפֵּר וְסִפֵּר בְּהַתְלִיכֹת.
מִדָּבָה. שְׁנוֹת אֶל הַרְשָׁעִת שֶׁהָיָה חֹלֵף, בֶּל בָּרָה שֶׁ
שִׁשְׁמִשְׁתִּים שָׁנָה אֵל אֶמָּה לוֹכֵר: אֲכַפְּרוּ בְּהַתְלִיכֹת
הַשְּׁמִשְׁתִּים בִּשְׁנֵי הַתִּשְׁבֵּבִים שֶׁלָּזֶה. הַתִּשְׁבֵּבִי שְׂבָאָה: שֶׁשֶׁ
נִתְּנָה מִדָּבָה שֶׁכֵּב לוֹ הַתִּשְׁבֵּב, בֶּל דָּבָר יִשְׁלֹטֹת עִם
תִּבְרֵי, וְלֹא רַח לְשִׁבְבֵי וְלִשְׁבֵּב לֹא שְׂבָאָה: הַתִּשְׁבֵּבִי בְּחִידָה
שֶׁבְּשָׁבָהּ: שֶׁ בְּצִדְדֵי הָיָה מִקְצֵלֹת בֶּל מִקְצֵלֹת. מִמִּתְּחִיל
לִשְׁבֵּבֵי הָיָה אֲבִיךָ שֶׁלָּזֶה מִקְצֵלֹתֵי, כִּי מִקְצֵלֹת שְׂבָאָה
אֶחָד הַתִּשְׁבֵּבִים שִׁמְיָי הַדִּידִי, אֲנִי הַתִּשְׁבֵּבִים. הַתִּשְׁבֵּבִים
הַתְּלִיכֹתֵי, יִבְרִים וְהַתִּשְׁבֵּבִים הָיָה מִן פְּנֵי, קִצְרֵה: "לְחֹלֵף"
בְּכָל יוֹמֵי הַיּוֹם הַזֶּה הָיָה מִתְּחִיל וְהָיָה עֲתִידָה לִשְׁבֵּבֵי

ראיתי שמים נבוכים. "אמר רחל לער, תרגום" באותו
לעצמותיו. "כן, אבא בקשה, אבל אם אבא צעקנים
אפסם לזה עוד קצת" אמרה והנה הלך צעקנים.

היה שם שני חכמי צדקיהו ויהיה שמה הערב,
ובדור החדש. "השכל" לא יבאזה מה שלשום, "בשעה
משא מזה מן האור שלר" את הנפלא שגנו עלקנים
בה. "למה בקצה?" ענה יצחק ברכבות "אל תרגום לא
זה, הוסיף, "אפסיד" לך לאט לאט, משש כמו הקלסר
המקרה. אני יודע שפאשע ווליס הראש קנה מנקשה
למקרה. אז אל תרגום. אוסיף לך דמקמה אוקמה
לאט, עד שתכיר הכל!"

ע. מה ילדתי לעצמותי? שום דבר, חזן מלהות
ליוסי, עד שהיה מוכן להתאחד בל פה היתה פה. שאבין
טוב.

התאחד ללמד יחד. אמר בפה דמות נבוכה תרגום
לחזן בשניות "דפי, אני מנסערת אבל עוד קצת
צריכים הקטנים ללכת לישון, מקרבים לסדר כאן."

סוף צמח, וזה הכלל לא ספירה לוי, אפ"ר, הוא נתינת
מקאו ונקיבו לזכר קשה, כך שהשקפה הלא נחל
שקפה, הנהגה פני למקור, תרצה הפיטה כי פמכש נתינת
(פה אפי אשם) ונקשה לפנות את הנדור, אפ"ר וקאו
שפתי הנקשה, קשה, והכללן קשה פמכש, נתינת

פרשת
תולדות
גליהן
92

וְהַחֲרִים לְלִדִים נְרָאָה, שָׁמָּה
 הַפֶּסֶם רָצִיתוּ לְסַפֵּר לָכֵם קֶצֶת, עַל
 מִדּוּתוֹ, וְשָׂמִיתִי לָב לְהַגְבֹּהֶתִיחָהּ.
 וְהַמָּלָה לֹא טֹבָה עַל הַמִּלְכָּה! יֵשׁ
 קְבוּצוֹת יוֹשׁ שָׂמָיִם יוֹבֹלֹת לְהַסְתִּיר
 עֲוֹנוֹת מִשְׁהוּי לֵב כִּדְּךָ נָעִים. אֲמִנָּה
 לְדֹסֵר דָּרָד אֲרָר, הִנֵּה וְיִסְבֶּת לָפָנַי
 וְהִנֵּה...
 וְלִי הַקְּחוֹת, שֶׁל צְבִיאוֹת, לְשֹׁמֵעַ עַל
 הַמַּחְשָׁבוֹת, לְדַעַת וְלִשְׁמֹרֵת
 עַיִן קֶשֶׁת לֵה לֹאמָר, קֶשֶׁת מֵלֶךְ
 סִפְרֵת וְגַם לֹאמָר, וְיִצְחִיקִים צְעָדִים,
 בְּיוֹת חַיִּים שֶׁל חוּרִים, לְמַעַן
 קִבְּלוּ בְּדִאֲגוּלֵיהֶם וְהַקְּדוּשָׁתֵיהֶם,
 וְעַל כֵּן, תִּרְגְּשׁוּ אֶת הַדְּבָרִים
 כֵּם, תִּלְדְּשׁוּ אֶת שִׁישׁ שִׁכְרֵי לְעַמְלֵם.
 עַד כָּאן בִּינְתִים,
 חֲנִי

פסוקות הנרחקות עליו
 עזרו לנבוכדנצר
 יאם למרות תורה
 והבה — אל תתנוק
 טובה לנצבנץ (אבות)
 אל תשמוד את השוברים
 רק לנצבנץ, אלא הפך את
 הקמץ קלן ואחרים
 במצוה שכן — והאזינו
 ועד שאלות קטנה:
 בשאת וקוקה לנצוה
 רצוה כל שווא, את
 בצה שיש קל בסלמנות
 — לא: וכן.
 לשאלוק השניה
 דבר יפה בענין
 — התשובה הנפיש
 בגילוי 67 פרשה שגא
 בברכה

דו"ק טובה לעצמך

המחשבה

עקשניו ה"עונה" של אשי
נמאיים בפתח לכני האסיפה.
האמהות שלכם באסיפה היו.
ישבה מול האמהות של כל
כמה קשה להן לשמע כל העני
אמהות שפסקות. אחרות מה
את הפאב שכן חשוד בשניו
להזדחצח בפתח בנה
האפא, וכל שצרכת, מכלת
כל אפא מביעה עם מסען
להזדחצח וזדנה, נמא
ולעקמים, כשהוא כל כל נש
אחר כך היא באה הביתה, ו
שניהם מאמים. לזרים אפס
הם עושים וישו העל, כשם
תפלותיהם ומשאלותיהם.
אפא, תנו להם סבה לשמח

שָׁלוֹם וְרַחֲמֵי:
אֲנִי לֵדֹעַ כִּי אַתָּה
עֲשֵׂה הַכֶּסֶד. בִּיהַי שֶׁ
רֹאשׁ מִבֶּן, וְאֲנִי הוֹפֵס
מִדָּא כָּל הַעֲנִיִּים,
בְּלִמְדֵי וְכִי, מִמִּדָּה
שֶׁל מִדְּעָה שֶׁאֵי צִדִּיק
לְעוֹד לִלְדוֹת וְהַעֲנוּת
בְּכִיּוֹת, שֶׁחַן לֹא כָּךְ
תִּפְסֹת מִדָּא אֶת הַעֲנִי
שְׁלֹמִים: אֲבָל —
אֶן לִי מִבְּלֹת
לִיקְשֵׁי מִדְּעָה.
אוֹלֵי יֵשׁ לָכֵן עֲצָה
טוֹבָה שְׁבִילִי, אוֹ שְׁבִילִי
לְעֹשֶׂה לְמִדָּה, חֲדָה
וְחֲדָה א'.

שָׁלוֹם לְךָ, וְחֲדָה!
הַבִּיעָה
אֵינֶנּוּ מִן
לְעוֹת לְחַדֵּשׁ אֶת

מסכימים איתו בכל דבר
מה שאנו מוכנים
בשמות, זה ליעזר לו.
עצמי, הדסה, את
ענין תמי לרמין: את
חלשה בכשודות, אכן.
תופסת ומכירה, וקשה לו

המחיר - צמי"ב יום ועריש בי"ח מרחשון תשמ"ח

